

Вона була закохана у творче слово

Олесь УНДІР,

голова Острозького міськрайонного літературного об'єднання імені Івана Маєвського

Тетяна Бобровницька прожила у творчому горінні письменницького слова. Найдорожчим скарбом її талановитої душі була любов до рідного слова, яким вона творила поезії у прозі, присвячувала зворушливі образки острожанам. Цьогоріч у січні їй виповнилося б 80 ювілейних літ.

Тетяна Володимирівна гартувала свої творчі крила ще з юності. Вона була активним членом літературно-мистецького об'єднання «Промінь», яке діяло при Острозькій районній газеті «Зоря комунізму» (нині це «Життя і слово»).

Зі самого початку створення літературного об'єднання імені Івана Маєвського при Острозькій міській газеті «Замкова гора» письменниця також брала активну участь у його роботі, пропонувала свої твори, обговорювала твори колег по творчому перу. Вона була одержима творчість рідного слова.

Тетяна Бобровницька мріяла, сподівалася на видання власної книги творів. До здійснення заповітної мрії стелилася предовга життєва дорога. Тільки на 75-му році життя, незадовго до відходу у вічність, побачила вона книжку своїх творів «Устами серця». Це було наприкінці 2015 року. Воістину в ній твори пронизані правдивим, соковитим, добродушним словом про Україну-матір,

Острозький ріднокрай, його славетних і працелюбних людей.

Щиро віриться, що творче жнивो Тетяни Володимирівни не відійде у небуття, а ще довго буде наснажувати читацьке серце незгасною любов'ю до неньки України, рідної острозької землі.

*Устами серця Ви творили слово,
Яке між люди линуло, мов птах, –
І душі їхні квітли колосково,
І промінь сонця сяяв на устах...*

Пропоную нашим читачам поезію в прозі Тетяни Бобровницької.

Калинові крила

Калинові крила Любові та Волі! Чисті і світлі. Духовні. Нескорені... Вами квітне справжня українська душа.

Від імітацій далека, капризів і комфорту, у силі єднати співучість долі і болі плачу, а шепіт кохання цінувати по-божно.

Калинові крила Надії... Усі прагнуть до них та не всі у змозі ніжну музику їх зрозуміти. А надія завжди з тобою, мій люде, від первородного гріха до днів останньої трапези. Просто думи сумні зумій подолати...

А Віри Калинові крила! До злету готові... Надійні. Нескорені. Хай зламається навіть крило... Калина відроджує силу! А Віра до злету веде... ■